

hogy ott fut, energiát vezet
a finom szálú rostozat.
Papírdarabok mímeljék
a színes cserepeket a felhajtható tetőre,
az önmagát feltáró építményre,
a tér kiszolgáltatottságában
hadd legyen valami derű és könnyedség.
Támassza rács, hogy a felület
a semmit is magába zárja.
A húrokat majd
a sikertelenül visszafojtott lélegzet rezgeti.
És a legfontosabb, ne felejtse:
a hang, ami ritmussá épül,
azonosság –
könnyű, körüljárható otthon.

